От високо став місяць у небі,
І на озері, де глибина,
Десь береться за лебедем лебідь,
Мов виносить їх сніжних зо дна.

Місяць озеро гладить, голубить,
Місять з озером срібний взяв шлюб.
Лебединії шиї, як труби.
Хоч одна б заспівала з тих труб,

Хоч один би крилом який вдарив,
Хоч один би заплюскав — й не ждать,—
Наче сонні скували їх чари,
Наче плавають лебеді й сплять.

В сріблі місяця лебеді срібні,
Срібні лебеді в срібній воді…
Шелесни лиш чимнебудь, лиш скрипни —
Вони зникнуть одразу тоді.

1923